ALHUDA

Alhuda 2023 Specialutgåva om JIHAD

ALHUDA en utgåva av Majlis Ansarullah Sveriges aktiviteter

Alhuda

Jihadnummer 2023

Ansvarig

Anwar Ahmad Rashid

President Majlis Ansarullah Sverige

Redaktör

Dr. Anas Ahmad Rashid

Medverkande

Usman Masood Javed

Naseem Ahmad

Hassan Aftab

Salimuddin

Utgivare

Ishaat Avdelning

Majlis Ansarullah

Tolvskillingsgatan 1

Göteborg

Sverige

INNEHÅLL

Ur den Heliga Qur´anen 3

Al-Hadith 4

Jihads Filosofi...Den Utlovade Messias ord 5

Den Utlovade Messias och sann Islam 8

Hazrat Mirza Masroor Ahmad Khalifa tul Massih V
Jihad Förklarad 17

Jihad eller Terrorism...Islamist Perspektiv 21

Pennans Jihad 26

Islam och Terrorism 36

Al-Qur´an

لَآ إِكۡرَاهَ فِي ٱلدِّينِۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشۡدُ مِنَ
ٱلۡغَيِّۚ فَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ
بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَاۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٥٧

Det finns inget tvång i religionen. Den rätta vägen har sannerligen blivit tydligt åtskild från villfarelsen, så vem som än vägrar att låta sig ledas av dem, som överträder, och tror på Allah, har fattat tag i ett starkt handtag, som icke kan brytas. Och Allah Är Allhörande, Allvetande.

(AL-BAQARAH 2:257)

En gång när den Heliga Profeten Muhammad[sa] återvände från ett slag påminde han[sa] sina anhängare om att:

> De återvänder från jihad av lägre rang till jihad av högsta rang, dvs. att de måste återuppta arbetet med att reformera sig själva utan dröjsmål.”

Vid ett annat tillfälle har den Heliga Profeten[sa] sagt att:

> Av alla dem som utför jihad är den mest upphöjda den som kämpar mot sina egna passioner.”

(Ibne Maja, Kitabul Fitn)

Jihads filosofi och sanna natur

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad

Den Utlovade Messias och al-Imam al-Mahdi
("Må frid vare med honom")

Översättning: Dr. Anas Rashid

Jihads filosofi och sanna natur är en både mångfacetterad och finurlig fråga. Grava misstag har begåtts både i vår tid och under Islams medeltid på grund av att människor har misslyckats med att förstå detta ämne. Det är med stor förlägenhet som jag tvingas erkänna att dessa allvarliga misstag har utsatt Islams heliga religion, som återspeglar naturlagarna och är en manifestation av Guds härlighet, för kritik från dess motståndare.

Det bör förstås att ordet "jihad" härstammar från den [arabiska] roten "juhd ", som betyder "sträva" och därför symboliskt använts för religiösa krig. Det verkar som om ordet "yudh", som vanligtvis används av hinduer för att beteckna krig, i själva verket är en förvanskning av ordet jihad. Eftersom arabiskan är alla språkens moder, ur vilken alla andra språk har uppstått, är ordet "yudh", som på sanskrit betyder krig, i själva verket detsamma som "juhd" eller "jihad". Med tiden ersattes bokstaven "jim" med bokstaven "y" och efter ytterligare ändringar talades ordet med fonetisk betoning.

Varför behövde Islam jihad och vad är jihad? Jag vill nu ta upp denna fråga. Man måste förstå att Islam tvingades möta stora svårigheter redan från början, och alla nationer stod emot den. När en Profet eller Budbärare kommer från Gud uppfattas hans anhängare som en lovande, sanningsenlig, rättfärdig och progressiv grupp som sannolikt kommer att avancera snabbt. Redan existerande samhällen och religiösa sekter börjar oundvikligen utveckla en viss slags ilska och avundsjuka mot dem. Religiösa experter och ledare är särskilt högljudda när det gäller att uttrycka sådana känslor eftersom ankomsten av en Guds man leder till en förändring av deras inkomster och status. Deras elever och lärjungar börjar komma ut från deras fällor eftersom de finner alla

utmärkta egenskaper i form av tro, moral och kunskap hos den person som kommer från Gud. De som besitter förnuft och urskiljningsförmåga börjar därför förstå att dessa lärda inte förtjänar den respekt som de tidigare hade fått på basis av utbildningsnivå, fromhet och avhållsamhet. Upphöjda titlar som ”Najm-ul-Ummah” [Nationens stjärna], ”Shams-ul-Ummah” [Nationens sol], ”Sheikh-ul-Masha'ikh” [Ledare för de hedervärda] och så vidare passar dem inte längre. Kloka människor som inte vill förlora sin tro vänder sig därför bort från dessa lärda.

Religiösa lärda och patriarker har alltid varit avundsjuka på Guds Profeter och Budbärare på grund av ovannämnda förluster. Medlemmarna i denna falang är i själva verket bristfälliga; de besitter mycket lite av det Gudomliga ljuset och deras brister avslöjas helt och hållet under en Profets eller Budbärares tid. Deras egon ger upphov till en fientlighet mot Guds Profeter och rättfärdiga, och de utarbetar självviskt planer för att skada dem. Sådana människor vet ibland till och med i sina hjärtan att de har drabbats av Guds vrede genom att orättvist förfölja Hans renhjärtade människa. Deras instinktiva handlingar mot den rättfärdige visar på deras hjärtas skuldtillstånd, och elden i deras avundsjuka - som rör sig som ett snabbt lokomotiv - drar dem mot hatets avgrund.

Dessa omständigheter ledde till att hedniska, judiska och kristna lärda blev fientligt inställda och hindrade dem från att acceptera sanningen under den Heliga Profetens tid (må Allahs frid och välsignelser vare med honom). De försökte därför att eliminera Islam från jordens yta. Eftersom det fanns ett fåtal muslimer under Islams tidiga period behandlade deras motståndare dem med bitter fientlighet på grund av den naturliga arrogans som inspirerar dem som anser sig vara överlägsna anhängarna av en ny tro i fråga om rikedomar, egendom, antal, uppskattning och rang. De ville inte att denna himmelska planta [Islam] skulle slå rot på jorden, utan kämpade snarare med all sin kraft för att förgöra dessa rättfärdiga människor. De fruktade att det fasta etablerandet av denna religion i sin tur skulle så frön till förstörelse för deras tro och nation. På grund av denna rädsla, som var djupt inpräntad i deras hjärtan, begick de handlingar av extrem elakhet och grymhet och mördade brutalt många Muslimer.

Under en lång period på tretton år förblev de oförändrade. Många av Guds trogna - mänsklighetens själva ära - blev grymt styckade av dessa barbarers svärd. Föräldralösa barn och svaga, hjälplösa kvinnor slaktades på gator och gränder. Trots detta befallde Gud att det inte skulle finnas någon vedergällning

mot ondskan. Detta rättfärdiga, utvalda folk följde denna instruktion exakt. Medan gatorna rann röda av deras blod yttrade de inte ett ljud. De slaktades som djur men protesterade inte. Guds Heliga och Upphöjda Profet (över vilken himlarna och jorden öser sina välsignelser) stenades vid många tillfällen, i så hög grad att han blev befläckad med blod. Ändå tolererade sanningens upprättstående berg all denna misshandel med öppet hjärta och kärlek. Denna atittyd av ståndaktighet och ödmjukhet provocerade Islams fiender att intensifiera sin förföljelse, och de såg på detta heliga samfund som en jägare ser på sitt byte. Då vände sig Gud, som inte vill att grymhet och förtryck ska överskrida sina gränser på jorden, mot sina förtryckta tjänare och Hans vrede upptändes mot de onda. Han informerade Sitt hjälplösa, lidande folk genom den Heliga Qur´anen: Jag ser allt som händer er och ger er hädanefter tillåtelse att vidta vedergällning. Jag är Gud den Allsmäktige, och jag kommer inte att låta era förtryckare komma undan utan straff.

Detta är det bud som med andra ord kom att kallas jihad. Den ursprungliga ordalydelsen, som fortfarande finns kvar i Heliga Qur´anen, är följande: [3]

[3] *(al-Hajj, 22:40-41),*

اُذِنَ لِلَّذِينَ يُقٰتَلُوْنَ بِاَنَّهُمْ ظُلِمُوْا ۚ وَ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى نَصْرِهِمْ لَقَدِيْرُ ۙ

Det vill säga: Allah har hört ropet från de förtryckta människor som dödas och orättvist fördrivs från sitt land och har tillåtit dem att hämnas. Allah är Allsmäktig och kan hjälpa de förtryckta. (al-Juzw. 17, Sura al-Hajj)

Detta påbud var specifikt för en viss tid och en viss period. Det var inte för evigt. Det gällde under den tid då de som kom in i Islams fålla slaktades som får och lamm. Efter den Heliga Profetens (må Allahs frid och välsignelser vara över honom) och hans efterträdares tid gjorde människor tyvärr mycket allvarliga misstag när det gällde att förstå filosofin bakom jihad, som har sin grund i den föregående versen. Den orättvisa slakten av Guds varelser ansågs vara ett tecken på religiös dygd.

(Ur boken: Den Brittiska regeringen och Jihad sida 16 - 19)

Den Utlovade Messias och Sann Islam

Hazrat Mirza Masroor Ahmad (at)

Khalifa tul Massih V

Fredagspredikan den 11 december 2015

Nyligen skrev en tidningskolumnist och en australiensisk politiker sade också att muslimer blir terrorister på grund av den Islamiska läran om Jihad och andra budord i Islam. En politiker som tjänstgör i regeringen här i Storbritannien hade också sagt att det finns ett eller annat budord i Islam som gör människor benägna till extremism.

ISIS har erövrat områden i Irak och Syrien och har skapat sin egen stat. De hotar västvärlden och har också attackerat den på ett barbariskt sätt och dödat oskyldiga människor. Detta har skrämt människor och gett vissa ledare, på grund av bristande kunskap eller antimuslimska åsikter, chansen att tala mot Islam. Det skrivs att andra religioner också hade en del hårda läror men att deras anhängare antingen inte följer dessa läror eller har ändrat dem i takt med tiden. De kräver att Koranen också ska genomgå förändringar i enlighet med tiderna. Detta visar/bevisar att dessa människor medger att den lära de följer inte längre är från Gud utan nu är skapad av människan. Detta var ödesbestämt att hända eftersom det inte fanns något Gudomligt löfte om att denna undervisning skulle bestå till slutet. När Gud sade om den Heliga Koranen 'Sannerligen, Vi har själva sänt ner denna uppmaning, och Vi kommer sannerligen att vara dess väktare.' (15:10), ordnade Han också för dess beskydd.

I sina olika kommentarer till denna vers har den Utlovade Messias (över honom vare frid) sagt följande:

"Det har varit Allah den Upphöjdes sätt sedan urminnes tider att när Han förbjuder ett folk från en handling så ligger det definitivt i dessa människors öde att några av dem kommer att begå denna handling. Precis som Han förbjöd judarna i Torah att inte interpolera Torah och andra gudomliga böcker. I slutändan interpolerade några av dem dessa böcker. Men den heliga Koranen säger inte att den inte bör interpoleras. Snarare säger den: "Sannerligen, Vi har själva sänt ner denna uppmaning, och sannerligen kommer Vi att vara dess väktare." (15:10) (Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. II, p. 769)

'Det är tydligt [från denna vers] att när ett folk kommer att uppväckas för att eliminera denna uppmaning från världen, kommer Gud att skydda den från himlarna genom en av Sina utvalda.' (Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. II, s. 768)

Gång på gång protesterar dessa människor mot den Heliga Koranens läror

och försöker utplåna dem eftersom deras egna läror antingen har utplånats eller bara finns kvar i böcker. Nyligen cirkulerade ett kort klipp på WhatsApp -meddelanden. Två unga män visade människor avsnitt ur en bok där det stod Qur´anen på omslaget. De läste upp texterna för människor på gatan och alla var överens om att det var den hårda undervisningen i Islam som ledde muslimerna till extremism. Efter ett tag tog de unga männen bort bokens omslag för att avslöja att det i själva verket var Bibeln de citerade från. Ingen sa något negativt utan skrattade bara åt det, både män och kvinnor. Någon sa att det var förvånande eftersom hon hade gått i en kristen skola och hade läst Bibeln men inte hade någon aning om dessa passager. Om en muslim gör något fel är det kopplat till hans religion, men om en person med en annan religion gör något fel anses han vara mentalt instabil eller ha inlärningssvårigheter.

Vi erkänner att vissa muslimska gruppers felaktiga agerande har gett islam ett dåligt rykte. Men det är illvilligt och hätskt att rikta in sig på den heliga Koranens läror på grund av detta och att låta sig ryckas med i detta. Ett sådant extremt fall av antiislamisk retorik kommer nuförtiden från en presidentkandidat i USA. I vilket fall som helst kan de säga vad de vill mot islam, inte heller kan någon annan religion konkurrera med den vackra läran i Islam eller deras egna reviderade människoskapade [religiösa] lagar.

I enlighet med det Gudomliga löftet sändes en utvald i denna tidsålder för att skydda islams lära och han gjorde oss medvetna om dess skönhet. Den Utlovade Messias (över honom vare frid) säger:

"Den Heliga Qur´anen som också är känd som Dhikr (uppmaning) sändes ner i de tidiga dagarna för att påminna om de sanningar som är inneboende i människan men som hade glömts bort. I kraft av det fasta löftet från Allah den Upphöjde "...förvisso skall Vi vara dess Väktare" kom en lärare ner från himlen även i denna tidsålder. Han är en manifestation av 'Och bland andra från dem som ännu inte har anslutit sig till dem...' (62:4) och hans ankomst var utlovad. Och det är han som nu talar bland er." (Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. II, s. 770)

"Allah den Upphöjde lovar 'Sannerligen, Vi har själva sänt ner denna uppmaning, och sannerligen kommer Vi att vara dess väktare' och tar själv på sig ansvaret att skydda

islam och Koranen. Han räddade således muslimerna från problem och lät dem inte bli indragna i perversion. Lyckliga är de som värdesätter denna rörelse och drar nytta av den."

(Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. II, s. 770)

"I enlighet med sitt löfte 'Sannerligen, Vi har själva sänt ner denna uppmaning, och sannerligen kommer Vi att vara dess väktare' har Allah den Upphöjde sänt mig i början av 1300-talet för att etablera den Heliga Qur´anens storhet." (Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. II, p. 770)

"Ingen annan religiös ledare åtnjuter idag den Gudomliga hjälp och det stöd som finns hos oss. (Tafseer Hazrat Masih-e-Maud, Vol. II, s. 770)

Detta är svaren på de invändningar som rests mot islam. Att människor med andra religioner erkänner att de har ändrat sina läror för att passa tiderna är ett erkännande av att deras religioner är livlösa. Men orden från den Utlovade Messias (över honom vare frid) är till för den muslimska världen. De bör ansluta sig till honom och tysta de motståndare som påstår att islam är en våldsreligion. Och de som hävdar att de sprider Islam genom att använda våld är i själva verket verktyg för antimuslimska krafter. Den Utlovade Messias (över honom vare frid) klargjorde att detta inte är en tidsålder för svärdets jihad. Tillstånd för svärdets jihad gavs endast under de särskilda förhållanden som rådde i början av islam, när fienden ville utplåna islam med hjälp av svärdet. Islam är fylld av läran om kärlek och fred och idag måste denna lära spridas. Varje ahmadi måste förstå och praktisera denna lära och skapa en levande förbindelse med Gud. Idag är det Ahmadier som måste förmedla denna kunskap till muslimer och icke-muslimer. De som kritiserar Islam är okunniga och vi måste informera dem om deras okunnighet. Islams lära är fred och säkerhet och vi måste förmedla denna lära i ljuset av den heliga Koranen. Vi måste fråga andra hur de kan säga att islam är en våldsam religion när de inte har någon kunskap om Islam. Vi måste tala om för muslimerna att de genom att döda varandra och genom sekteristiska stridigheter bringar Islam i vanrykte.

Även om våra medel är begränsade, bör vi ändå utföra denna uppgift så mycket som möjligt genom press, media och andra medel i varje land och varje stad. Det är oerhört viktigt att

informera världen om den sanna bilden av islam. Med Guds nåd fokuserar vår Jama'at på detta nästan överallt, men tiderna kräver att media kontinuerligt används för detta ändamål. Kontakter med media bör upprätthållas och allmänheten bör informeras [om fakta] via media. Med Guds nåd har vi goda förbindelser med medierna i USA och har också vissa förbindelser här och i Tyskland. Men dessa behöver utökas.

Nyligen talade en parlamentsledamot från Glasgow i det brittiska parlamentet om islams verklighet med hänvisning till Ahmadiyya Jama'at. Hon sade att Ahmadimuslimerna praktiserade Islams läror. Hon sade att hon hade deltagit i vårt fredssymposium i Glasgow och var full av lovord. Inrikesministern, som också var närvarande i kammaren, svarade genom att säga att den islam som praktiserades av Ahmadimuslimer verkligen skilde sig från den som extremisterna agerade efter. Hon tillade att Ahmadimuslimerna var fredliga medborgare. Faktum är naturligtvis att Ahmadierna inte företräder någon ny lära utan endast den Heliga Qur´anens lära.

Så om detta inte följs upp kommer folk snart att glömma. En anmärkning gjordes i det brittiska parlamentet men glömdes sedan bort. Vad som behövs är att hålla det uppdaterat.

Under hans senaste turné i Japan talade många med Hazrat Khalifatul Masih[ab], inklusive välutbildade människor. Faktum är att en kristen präst sade att allt som Huzoor sade i ljuset av Islams läror behövde vidarebefordras inte bara till Japans folk utan till hela världen. Han sade att budskapet inte borde begränsas till det evenemang där det gavs utan borde spridas över hela Japan genom kontinuerliga ansträngningar. Nu säger också förnuftiga människor utanför Jama'at till oss att inte förbli tysta utan att presentera denna undervisning kontinuerligt inför världen, endast då kommer den att vara till nytta. Det är nu Jama'ats uppgift i Japan att planera och hålla uppe momentum. På samma sätt bör budskapet om islams vackra lära spridas här i Storbritannien och andra länder i världen, den insikt som vi har fått från den Utlovade Messias (över honom vare frid). Ingenting kan mäta sig med denna vackra lära som förklaras helt i ljuset av den Heliga Qur´anen.

Gud sände den Utlovade Messias (över honom vare frid) för att presentera den korrekta tolkningen och kommentaren av den Heliga Qur´anen och

därmed skydda den. Han uppfyllde detta mycket väl genom sina böcker, Malfuzat och tal. Gud tog på sig uppgiften att skydda den Heliga Qur´anen i denna tid genom honom och det är också varje Ahmadis uppgift att föra ut detta budskap till människor i alla samhällsskikt och av alla övertygelser.

Den Utlovade Messias (över honom vare frid) skrev om Islams fredliga lära:

"Faktum är att Islam aldrig har förespråkat tvång i religionen. Om du noggrant studerar den Heliga Qur´anen, hadithböckerna och historiska dokument, och undersöker dem och reflekterar över dem så långt det är möjligt, kommer du att inse att anklagelsen att islam alltid använt våld och svingat svärdet för att sprida tron är ett fullständigt ogrundat och skamlöst påstående. Sådana anklagelser riktas mot islam av människor som inte har kunnat läsa Qur´anen, haditherna och de autentiska krönikorna i en objektiv och opartisk anda, och som har använt sig av förtal och lögn. Jag vet att tiden närmar sig snabbt då de som är hungriga och törstiga efter sanningen kommer att få veta sanningshalten i dessa förtalsanklagelser. Hur kan vi beskriva islam som en tvångsreligion, när dess heliga bok, den Heliga Qur´anen, otvetydigt befaller: "Det skall inte finnas något tvång i religionen..." 2:257) Detta innebär att man helt enkelt inte får omvända människor med våld. Kan vi någonsin anklaga den store profeten Muhammad[sa] för att använda våld, när han under tretton långa år av sitt liv i Mecka fortsatte att uppmana sina följeslagare att inte återgälda ont med ont, utan att ha överseende och förlåta? När ondskan överskred alla gränser och alla gick samman för att försöka utplåna islam, krävde Guds vrede att de som dödar med svärd skulle dödas med svärd. Förutom detta godkänner den heliga Koranen inte alls tvång. Om det vore så, skulle vår Helige Profets[as] följeslagare, i stunder av prövning, inte ha lyckats bevisa sin uppriktighet som sanna troende. Medan lojaliteten hos följeslagarna till vår Mästare, den Helige Profeten[sa], är en fråga som jag knappast behöver uppehålla mig vid..." (Jesus i Indien, sid. 10-11)

"Krig inom Islam faller under tre kategorier: i. Defensiva krig - krig för att skydda sig själv. ii. Straffkrig - blod för blod. iii. Krig för att upprätta frihet - för att bryta greppet från dem som dödar konvertiter till Islam." (Jesus i Indien, s. 11)

"Qur´anen ger tydliga order om att inte lyfta svärdet för att sprida Islam och att religionens medfödda kvali-

teter bör presenteras och att andra bör lockas genom fromma modeller. Tro inte att det under Islams tidiga dagar var påbjudet att använda svärdet, eftersom svärdet aldrig användes för att sprida islam. Tvärtom, det drogs i självförsvar mot fiendens attacker eller för att upprätta fred. (Kejsarinnans stjärna, s. 11)

'De som är kända som muslimer och endast vet att Islam bör spridas genom användandet av våld är inte medvetna om Islams inneboende kvaliteter och deras vägar är vilddjurens vägar. (Tafseer Hazrat Masih e Maud, Vol. I, s. 747)

Den Utlovade Messias (över honom vare frid) har således riktat vår uppmärksamhet mot att presentera islams inneboende skönhet genom att öka vår egen kunskap och sedan attrahera människor genom god praxis. Det är verkligen ett stort ansvar för varje ahmadi att öka sin kunskap om Qur´anen, presentera goda modeller och attrahera världen. Det är på detta sätt vi, i den Utlovade Messias (över honom vare frid) underordning, kan tjäna islam och den Heliga Qur´anen och informera världen om det.

Qur´anen säger om dem som inte accepterar dess budskap: "Och de säger: 'Om vi skulle följa vägledningen med dig, skulle vi ryckas bort från vårt land'..." (28:58) Här kritiseras inte Islams lära på grund av att den är våldsam. De som inte accepterar den kritiseras för att om de följer läran om fred och säkerhet, kommer människor runt omkring dem att förstöra för dem! Islam lär ut fred, om vissa muslimska grupper inte följer den är det deras olycka. De skyddar verkligen inte budorden i den Heliga Qur´anen. Det är något som den Utlovade Messias (över honom vare frid) och Jama'at kommer att göra. Vi måste visa världen och dem som är emot islam med vårt ord och vår praktik att islam inte är farlig. Som den Utlovade Messias (över honom vare frid) sade är det lögnerna och förtalet från antiislamiska element som försätter världen i fara. Stormakterna har också ett finger med i spelet när det gäller det kaotiska tillståndet i de muslimska länderna. En del av dem medger nu att de muslimska extremisterna är en produkt av den situation som skapades av västvärldens regeringar i Irak. De som utövar terrorism i islams namn är verkligen inte undantagna, men de stora världsmakterna spelade en roll när det gällde att elda på elden. Allt detta har skett på grund av att rättvisa och skälighet inte följdes.

Tiderna har förändrats och nu är det inte så att ett uttalande från en stormakt tyst accepteras av världen. Genom olika kommunikationsmedel kan varje analytiker nå ut till världen och uttrycka sina åsikter. Å ena sidan talas det om att eliminera terrorister genom flygattacker och å andra sidan ignoreras helt de som beväpnar dem eller genomför olagliga finansiella transaktioner med dem. Världsfreden förstörs inte bara av de muslimska extremistgrupperna, som naturligtvis skapar kaos genom att gå emot islams läror. Snarare är stora världsmakter också inblandade i detta. Egenintresset är viktigast för dem medan världsfreden är en tillfällighet och sekundär.

En sann muslim vet att Gud är Salam (fredens källa) och önskar trygghet för sin skapelse. Bland sanna muslimer har förvisso ahmadierna insikt om Guds bud och vägledning när det gäller att ge fred och säkerhet till mänskligheten och att upprätta fred i världen. Han säger: "Jag svär vid hans upprepade rop 'O min Herre! Att detta är ett folk som inte kommer att tro. Vänd dig därför bort från dem och säg: 'Fred'; och snart skall de veta." (43:89-90) Detta är den Heliga Qur´anens lära. När den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) kallade människor till Gud, förkastade de hans budskap. Inte nog med att de avvisade hans budskap om fred, de försökte förstöra hans fred. Ändå befallde Gud att ursäkta dem eftersom de inte hade förstånd och var dåraktiga och bad den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) att fortsätta tala om för dem att hans budskap var fred och säkerhet. Eftersom detta är vad Gud instruerade den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) inför motståndarnas förföljelse, hur mycket viktigare blir det då inte för varje muslim att följa efter i dagens klimat och föra ut Islams budskap till andra på detta sätt.

Vår uppgift är att sprida budskapet om fred och säkerhet. Som den Utlovade Messias (över honom vare frid) sade, om våld någonsin användes inom Islam så var det i självförsvar och för att upprätta fred, aldrig för att begå grymheter. Det är uteslutet att den heliga Qur´anen någonsin, någonstans, skulle beordra att svärdet höjs/att våld används mot dem som inte accepterar vad vi säger. Om muslimska grupper eller muslimska ledare motsäger detta genom sin praxis, är det inte Islam som ligger bakom, utan egenintresse eller intressen hos stora världsmakter

som har gjort dessa människor till sina verktyg. Ovanpå detta påstås islam ha våldsamma läror! Sanna troende och tjänare till den nådige Guden har i Koranen identifierats som: "...och när de okunniga tilltalar dem, säger de: 'Fred'! (25:64) Detta är vad Koranen lär ut. Ingen av oss, i synnerhet inte ungdomarna, bör ha någon form av komplex. Det är islam och endast islam som garanterar fred i världen idag och den heliga Koranen ger läran att sätta stopp för extremism. Vi behöver alla få insikt i denna undervisning och omsätta den i praktiken och precis som den utlovade Messias (över honom vare frid) sade visa världen med vår praktik att Gud idag har gjort det möjligt för oss att skydda Koranen och det är Guds nåd. Korrekt tolkning och kommentar av den Heliga Koranen är att skydda dess betydelser och Gud har sänt den Utlovade Messias (över honom vare frid) för detta. Gud har gjort det möjligt för oss att acceptera den utlovade Messias och har därmed valt oss att sprida denna vackra lära i världen. Det är varje Ahmadis ansvar. Varje Ahmadisk pojke, flicka, man och kvinna bör anstränga sig för detta.

Världen balanserar på kanten av en brandgrop. Det kan när som helst uppstå en situation som skulle kasta den i eldgropen. Det är Ahmadis ansvar att försöka rädda världen från att falla i elden och att arbeta för fred och säkerhet och endast Ahmadis kan utföra denna uppgift. Ansträngning behövs för denna uppgift. Den viktigaste aspekten för att uppnå detta mål är att inskärpa en speciell förbindelse med Gud, att vända sig till Honom och buga sig för Honom och att ingjuta rättfärdighet i hjärtan. Endast då kan vi ge fredstrygghet åt oss själva, åt vår nästa generation och åt världen. För ett sådant tillfälle sade den utlovade Messias (över honom vare frid) i en poetisk kuplett:

Det är eld, men alla de kommer att räddas från elden

som älskar Gud, underverkens Ägare!

Vad som behövs är att göra vår förbindelse med den allsmäktige Guden ännu starkare och öka vår kärlek till honom, må han göra det möjligt för oss att försöka göra detta och må han ge de världsliga människorna förnuft att lyssna till Gud och reformera sig själva så att de räddas från att falla i fördärvets grop.

OBS: Alislam Team tar fullt ansvar för eventuella fel eller missförstånd i denna sammanfattning av fredagspredikan.

(Översättning: Dr. Anas Rashid)

Jihad Förklarad

VAD BETYDER TERMEN "JIHAD"?

Kort svar:

Jihad är ett arabiskt ord som kan översättas med "kamp", "förmåga att sträva" eller att man anstränger sig till det yttersta för att besegra fienden med ord eller handling. Man måste också skilja mellan ett "mindre jihad" och ett "större jihad". Det större jihad - och därför det viktigaste - kallas också "jihad mot självet", dvs. en kamp för att kuva sitt eget ego, mot onda böjelser och tendenser. Det är en andlig strävan att uppnå närhet till Gud, och det är en livslång medveten strävan som åligger varje muslim.
Det "mindre jihad" är strid i självförsvar mot en fiende som har inlett en attack. Det är också ett försök att konfrontera en fiende som olagligt vräker en från ens hem och inkräktar på friheten att dyrka Gud. Jihad är inte avsett att utgjuta blod, uppmuntra illojalitet mot etablerade regeringar eller störa freden på något sätt. Alla sådana handlingar strider mot islams läror.

Detaljerat svar:

Det arabiska ordet Jihad härstammar från verbet Jahada - som betyder att sträva eller kämpa. I islamisk terminologi betyder det att göra en ansträngning, att sträva och att kämpa för en ädel sak. Ordet används i allmänhet för att beskriva alla typer av strävanden för Allahs (Guds) sak. Enligt den islamiska läran finns det tre huvudtyper av Jihad och de syftar alla till att etablera och främja fred i samhället, vilket förklaras nedan.

Olika typer av Jihad

Enligt den islamiska läran finns det tre huvudkategorier av Jihad:
(i) Jihad-e-Akbar, d.v.s. jihad av högsta rang.
Detta är jihad (kamp) för självreformation. Kampen är mot våra egna frestelser såsom girighet, lust och andra världsliga frestelser. Detta är en resa för en person från ett "djuriskt" tillstånd, dvs. att leva för omedelbar tillfredsställelse eller vinst, till ett tillstånd där hans psyke är tillräckligt di-

sciplinerat för att utöva moralisk kontroll. Denna typ av jihad är obligatorisk för varje muslim under hela hans liv.

(ii) Jihad-e-Kabir d.v.s. större jihad.

Detta är jihad för spridandet av sanningen, Koranens budskap. Koranen instruerar oss också att sprida detta budskap med visdom, tolerans och respekt för andra och deras trosuppfattningar,

16:126 - Kalla till din Herres väg med visdom och goda uppmaningar...;

6:109 - Och häckla inte dem som de åkallar vid sidan av Allah, så att de inte av illvilja häcklar Allah i sin okunnighet. Så har Vi för varje folk låtit deras gärningar framstå som rättvisa. Sedan skall de återvända till sin Herre, och Han skall informera dem om vad de brukade göra.

Den förbjuder användning av tvång eller våld,

2:257 - Det bör inte finnas något tvång i religionen. Sannerligen, rätt har blivit skilt från fel; så den som vägrar att ledas av dem som överträder och tror på Allah, har sannerligen greppat ett starkt handtag som inte vet att brytas. Och Allah är Allhörande, Allvetande.

Enligt Heliga Qur´anen utövar alla som ägnar sin tid, ansträngning, rikedom eller kunskap åt rättfärdighetens sak Jihad-e-Kabir. Detta är också obligatoriskt för alla muslimer.

(iii) Jihad-e-Asghar, dvs. jihad av lägre rang.

Detta är jihad i en defensiv strid. Koranen har tydligt begränsat denna typ av jihad till vissa villkor samtidigt som den förbjuder alla typer av överträdelser.

1. Striden kan endast vara defensiv och inte offensiv.

(2:191 - Och kämpa för Allahs sak mot dem som kämpar mot er, men överskrid inte. Allah älskar sannerligen inte de som överträder.

2. Muslimer bör ha mött förtryck i utövandet av sin religion och ett hot mot deras liv.

3. Muslimer bör ha fördrivits från sina hem; läran är att först lämna den plats där förtrycket äger rum, och om förtryckaren angriper muslimerna för att hindra dem från att utöva sin religion i den nya bostaden och även hotar deras liv, endast under dessa omständigheter är muslimerna tillåtna att ta till vapen i en defensiv strid.

Vidare finns det tydliga anvisningar om vad som kan och inte kan göras i en strid som utkämpas av muslimerna.

- Civila som inte strider mot muslimer får inte angripas eller dödas alls.
- Grödor eller andra källor till mat och vatten och boskap eller andra djur får inte förstöras.
- Sjukhus, barnhem och andra platser för säkerhet och tillflykt får inte förstö-

ras.
- Moskéer, kyrkor, synagogor eller andra platser för tillbedjan får inte förstöras.
- Kvinnor, barn, gamla och funktionshindrade skall lämnas orörda.
- Om angriparen upphör med aggressionen eller erbjuder ett fördrag bör det accepteras och striderna omedelbart upphöra.
- Flyende förtryckare behöver inte förföljas i onödan utan bör tillåtas återvända till sina hem.
- Krigsfångar bör behandlas med respekt och deras grundläggande behov bör tillgodoses och de bör friges eller lösas ut så snart som möjligt efter slaget.

Därför är det mycket tydligt att syftet med en sådan strid fortfarande är att återställa freden och inte att främja aggression. Det är viktigt att notera att inledandet av en sådan strid inte ligger i muslimernas händer utan endast kan initieras av en förtryckare som uppfyller de ovan nämnda villkoren.

JIHAD OCH DEN HELIGE PROFETEN[SA]

Profeten Muhammads[sa] hela liv ägnades åt Jihad. Av detta tillbringades endast cirka fyra månader i defensiva strider och i dessa strider är orsaken och målet obestridliga.
Han tillbringade de första 13 åren av sitt profetskap i Mecka och strävade efter att sprida Koranens budskap mot ett intensivt och hårt förtryck, men han lyfte aldrig ett finger som svar. Han lämnade Makkah för Madinah men makkanerna fortsatte att förfölja honom i Madinah. Det var först när de inledde en strid för att döda muslimer i Madinah som en fysisk strid i självförsvar tilläts och även då endast i den utsträckning som behövdes för att bevara deras frihet att leva i fred och att tillbe Gud.
En gång när profeten Muhammad[sa] återvände från ett slag (av ovanstående beskrivning) påminde han[sa] sina anhängare om att de återvänder från jihad av lägre rang till jihad av högsta rang, dvs. att de måste återuppta arbetet med att reformera sig själva utan dröjsmål.
Vid ett annat tillfälle har Profeten[sa] sagt att av alla dem som utför jihad är den mest upphöjda den som kämpar mot sina egna passioner (Ibne Maja, Kitabul Fitn)

VEM KAN ENGAGERA SIG I JIHAD?

När det gäller jihad-e-akbar, jihad för självreformation, en kamp mot ens egna passioner, och jihad-e-kabir, kamp för att sprida Guds ord, så åligger de alla muslimer under hela deras liv.
När det gäller jihad-e-asghar, den defensiva kampen för att skydda friheten att tillbe Gud, är detta endast obligatoriskt för vuxna med full kropps-

kapacitet.

INNEBÄR JIHAD UTROTNING AV ALLA ICKE-MUSLIMER?

NEJ, det gör det inte.
Syftet med jihad är att utveckla ett fredligt samhälle genom att muslimer omformar sig själva mot högre normer av rättfärdighet och sprider läran om fred, rättvisa, tolerans och respekt för andra religioner och deras anhängare. Muslimer får endast strida i självförsvar om de angrips på grund av sin tro och förbjuds att dyrka Gud. Det är en handling av självförsvar och inte en handling av aggression. Om angriparen upphör att strida är muslimerna skyldiga att göra detsamma för fredens skull.
8:62 - Och om de lutar sig mot fred, lutar du dig också mot den och sätter din tillit till Allah. Förvisso är det Han som är Allhörande Allvetande.

Se: Vad betyder termen "jihad"?
Exemplet med Islams grundare, Profeten Muhammad[sa] är en mycket tydlig demonstration av denna punkt. Efter åtta år i exil och efter att ha tvingats utkämpa några försvarsstrider mot förtryckarna som hade för avsikt att döda muslimerna, inklusive Profeten[sa]- själv, och att "utplåna religionen Islam", förklarade Profeten[sa] vid erövringen av Mecka en allmän benådning för alla mekkaner. De fick också frihet att fortsätta utöva sina egna religioner. En del av Meckaborna blev så förvånade över detta att de till en början inte trodde på det och ändå flydde, däribland en av deras ledare, Ikrama. Han kallades tillbaka av sin fru som försäkrade honom om att hon personligen hade träffat profeten Muhammad[sa] och bekräftat att benådningen var en realitet. Ikrama återvände, fortfarande rädd, men när han insåg fakta blev han så imponerad att han valde att konvertera till islam. I själva verket är detta exempel typiskt för hur islam spreds bland icke-muslimerna under dess tidiga historia.

Jihad Eller Terrorism?

Islamiskt perspektiv

Agha Yahya Khan

Gud är kärlek ... Kärlek avlar aldrig hat

Gud är fred ... Fred avlar aldrig krig

Kärlek för alla... Hat mot ingen

Islam är emot terrorism

Islam och terrorism är motsatsen till varandra, som ljus och mörker, liv och död eller fred och krig.

Islam tillåter inte krig eller att vålla andra religioner skada eller att stoppa deras anhängare från att utbreda sig.

Terrorism i alla former är emot den islamiska trosläran och traditioner av den Helige Profeten Muhammad.

Svärdet av kärlek

Islam är religionen av kärlek och broderskap grundad på Fred och Tolerans. Brutal kraft kan användas för att böja en persons huvud men kan aldrig vinna ens hjärta. Det är kärlek som vinner hjärtat. Ett ord av Kärlek och Tillgivenhet är långt vassare än ett svärd av stål. Islams Ahmadiyya Samfund är välkänd världen över för sin paroll, ”Kärlek för alla, Hat mot ingen”. Samfundet fördömer i starka ordalag alla dåd av terrorism.

Inget tvång inom Islam

Islam förbjuder felaktigt bruk av makt eller tvång för att sprida dess budskap. Varje människa är fri för att tro eller inte tro. Den Heliga Qur´anen säger:

”Det finns inget tvång i religionen. Den rätta vägen är tydligt skild från förvillelsen. (Qurán 2:257)

Religiösa krig

Lagen om religiöst krig är tydligt skriven i den Heliga Quránen. Ett religiöst krig skall kämpas mot dem som krigar på grund av religionen.

”Och strid på Allahs väg emot dem, som strider emot er, men överträd icke. Allah älskar sannerligen icke överträdarna. (Qurán 2:191).

Muhammad[sa] – en barmhärtighet för universum.

Vi är lärjungar av den Helige Profeten Muhammad[sa] som fick titeln ”En barmhärtighet för universum” av Gud. Vi strävar efter att vinna människors hjärtan genom kärlek, tillgivenhet, rationalitet och sanning.

Innebörden av den sanna islamiska Jihad

Jihad är ett arabiskt ord som kan översättas som ”**ansträngning”**, ”**förmågan att sträva”** eller maximal ansträngning av en människa för att driva tillbaka fienden genom ord eller gärning. Följaktligen istället för Heligt Krig bör en bättre översättning vara ”**Helig strävan**”.

Olika typer av Jihad

Man måste särskilja mellan olika typer av Jihad. Det finns ”**Lägre grad av Jihad**” och "**Större grad av Jihad**". Som namnet tydliggör är "**Större grad av Jihad**" viktigare och kallas också ”**Jihad mot sig själv**” vilket syftar till strävan för att underkuva den egna fåfängan.

”**Lägre grad av Jihad**” innebär att strida i självförsvar mot en fiende som angriper oprovocerat. Det är alltså strävan att konfrontera en fiende som med orätt driver ut människor från deras hem och inskränker friheten att dyrka Gud.

Vem får kalla till militärisk Jihad?

Enskilda muslimer saknar auktoriteten att kungöra för en sådan ”**Lägre grad av Jihad**”. Enbart en Gudomlig utnämnd person kan kungöra för ett sådant försvarskrig. Islam förbjuder i starka ordalag att vålla oskyldiga civila eller deras egendom skada.

Syftet med Jihad är inte att gjuta blod, uppmuntra otrogenhet mot etablissemanget eller störa freden på något sätt. Samtliga sådana handlingar är emot den Islamiska trosläran.

Större graden av Jihad

"**Större graden av Jihad**" är den andliga strävan för att uppnå närhet med Gud

" **Större graden av Jihad** " är att ansträngа sig för att bli en laglydig medborgare.

" **Större graden av Jihad** " är att

kämpa emot egna onda böjelser och fallenheter.

"**Större graden av Jihad**" är en livslång medveten strävan föreskriven för varje muslim.

Missuppfattningar om Jihad

Anrop för ”**Jihad**” eller ”**Heligt Krig**” hörs flitigt inom den muslimska världen. Den är uppdiktad att vara obligatorisk för varje muslim. Detta är både korrekt och falskt beroende på tolkningen av ordet Jihad.

Om ”**Jihad**” översätts som ”**en livslång strävan för att underkuva den egna fåfängan och därmed komma närmare Gud**” då är ”**Jihad**” obligatorisk för varje muslim. För vissa är en sådan ”**Jihad**” obligatorisk för alla troende oavsett religiös tillhörighet.

Men om ”**Jihad**” uppfattas var synonym med beväpnad krigsföring eller terroristaktiviteter då är den absolut inte obligatorisk för någon muslim.

Alla muslimer bör förkasta och fördöma orättfärdiga tolkningar av begreppet Jihad.

Vad Jihad INTE ÄR

Jihad är inte krig åtagit för att sprida Islam.

Jihad är inte att underkuva eller utplåna människor som inte tror på Islam.

Jihad är inte ett krig med syfte att hjälpa Islam segra över andra religioner.

Jihad är inte terroristaktiviteter.

Beträffande Islam, förkastar och fördömer den kategoriskt alla former av terrorism. Den erbjuder ingen täckmantel eller rättfärdigande för någon handling av våld oavsett om det utförs av en individ eller en stat. Den fjärde Khalifen, Hadhrat Mirza Tahir Ahmad (1928-2003), sa i ett uttalande att ”Jag fördömer i starkaste ordalag alla handlingar och former av terrorism för att det är djupt inpräntad i min religiösa övertygelse att inte enbart Islam utan även ingen annan sann religion, oavsett namnet, kan sanktionera våld och blodutgjutelse av oskyldiga män, kvinnor och barn i Guds namn”.

Att ägna sig åt terrorism, även om det sker för ädla mål är fullständigt oförenlig med den Islamiska troslären.

Den Heliga Quránen och begreppet Jihad

Den Heliga Qur´anen är den enda Gudomliga boken som rentvår samtliga profeter från anklagelser om att ha använt våld eller att med tvång ha konverterat människor. Den Heliga Qur´anen kan därför omöjligen ha uppmanat Profet Muhammad[sa] eller muslimer i allmänhet för att utgjuta blod i syftet att sprida Islams budskap.

Den Heliga Quránen uppmanar för en "Större grad av Jihad" (en mäktig kamp). Jihad föreskrivs enbart enligt den medlidsamma läran av den Heliga Qur´anen som säger:

"Så lyd icke de icke-troende och kämpa emot dem genom Quránen med en mäktig kamp" (Qurán 25:53)

Ovanstående vers klarlägger innebörden av begreppet ”**Jihad**”. Äkta Jihad förblir att sträva efter att vinna icke muslimers hjärtan och deras själ med sanningsenlighet, skönhet och vishet av Islams lära. **Vapnen** som får anlitas här är inte svärd och gevär utan kärleksfulla ord och pennans makt, men framförallt bön och åkallan till den Allsmäktige Guden.

Rätten att försvara sig själv och driva tillbaka fienden är en vedertagen norm inom alla religioner inklusive Islam. Den Heliga Quránen sanktionerar krig endast i självförsvar, i syfte att värna religionsfrihet och för att skydda gudstjänstslokaler.

Den Heliga Quránen föreskriver:

"Tillstånd att gripa till vapen har givits till dem mot vilka krig förs, på grund av att de har förfördelats och Allah har sannerligen makt att hjälpa dem." (Qur´an 22:40)

" ..... Och om Allah icke hade drivit tillbaka vissa människor med hjälp av andra, skulle kloster och kyrkor och synagogor och moskéer, i vilka Allahs namn ihågkoms ofta, förvisso ha blivit förstörda." (Qurán 22:41).

Den utlovade Messias kungörelse om Jihad

Profeten Muhammad[sa] förkunnade det Gudomliga Budskapet att den utlovade Messias, som skulle komma under senare tid, skulle sätta stopp för religiösa krig.

År 1889 förkunnade Mirza Ghulam Ahmad att han var Messias och Al Imam Al Mahdi, utlovad av Profeten Muhammad. Han grundade Islams Ahmadiyya Samfund. Han åtog sig en

mängd projekt för att reformera muslimer och kallade mänskligheten för tillbedjan av den Enda Sanna Guden.

Den utlovade Messias kungjorde att "Jihad", som medför beväpnad krigsföring är nu förbjudet, medan uppgiften att kämpa för en "Större grad av Jihad" alltså "Jihad mot sig själv" är absolut nödvändig.

Han sade att detta skulle leda till fredens tid, då symboliskt, lejonen skulle dricka i samma flodström som hjorten. Flera av hans skrifter innehåller liknande förvarningar och förmaningar.

I en av sina poetiska framställningar skriver den utlovade Messias;

”Nu är det hög tid att ge upp föreställningar om att sätta sig in i strid,!

Det är nu förbjudet att inleda krig och gjuta blod i religionens namn.

Nu har Messias (den utlovade) kommit som är den religiösa ledaren, därmed ska allt våld i trons namn upphöra.

Tiden är inne för Guds Ljus att nedstiga från himlen.

Nu är det fruktlöst att utge Fatwa (religiös dom) om krig och Jihad.

Muhammad - den Utvalde Profeten hade förutsagt att den utlovade Messias skulle hänskjuta alla religiösa krig."

Mirza Ghulam Ahmad förkunnade därtill att om en muslim trotsar denna tillsägelse och kallar till en beväpnad Jihad, ska han lida nederlag och förödmjukelse. Ända sedan detta kungjordes för drygt 100 år sedan, har muslimer lidit nederlag i alla krig som oriktigt kallats för ”**Jihad**”. Varje gång fick de vidkänna förlust för att överträda den skarpa förmaningen av den utlovade Messias.

Skickades av

Abdul Kareem Lone sahib

Malmö

Pennans Jihad

Översättning: Dr Anas Rashid

Många tar upp pennan, men få ges andan att genomföra Jihad på det mest acceptabla sättet. Många önskar ta upp pennan, men deras felaktiga tro och brist på kunskap hindrar dem från att göra det, och därför faller de tillbaka till ett tillstånd av odeklarerad vapenvila. Men det är bara Jama'at Ahmadiyya som inte har slutat denna stora kamp ända sedan starten och den har blivit det enda medlet för att inleda islams återupplivande genom sin fredliga men bestämda intellektuella process som inleddes för ett sekel sedan av Hazrat Mirza Ghulam Ahmad[as] från Qadian, den Utlovade Messias och Mahdi i Islam.

Islams återupplivande började mot slutet av 1800-talet och dess manifestationer började bli mer märkbara för de muslimer som hade gett upp hoppet vid den tiden. Det är ett direkt resultat av det korståg som inleddes av Hazrat Mirza Ghulam Ahmad[as], den Utlovade Messias och helige grundaren av Ahmadiyyarörelsen inom Islam. Detta är en grundläggande sanning som alla gör klokt i att hålla i minnet. Ingen bör låta sig ryckas med av tanken att det beror på hans egna ansträngningar, eller ansträngningarna från någon utsedd korsfarare som vi skall se. Allah behöver inga korståg av välgörenhet. Men korståg för trons sak har sina förtjänster, hos Allah, beroende på graden av säkerhet i den sanna kunskapen och hjärtats uppriktighet bakom dess syfte. Att förvänta sig att Allah skall välsigna ett tanklöst korståg är dock en annan sak. När den gudomliga gemenskapen väl har etablerats, är det bara de genuina ansträngningar som kommer inifrån denna gemenskap som är ämnade att välsignas av Allah. Chansen för andra att bli välsignade av Allah är densamma som chansen för en ström att nå havet, som utan tvekan samlar lite vatten från berget, men viker av från huvudfloden. Det är ingen brist på regn, men just den strömmen skulle aldrig nå havet.

Se hur regnet av Gudomlig uppenbarelse kanaliserade Islam till en mäktig flod genom personen av Islams Helige Profet[sa]. Genom samma regn har Islam nu återupplivats genom den Utlovade Messias och Mahdi i vår tid.

Vi skall nu se att vissa självutnämnda förkämpar för islams korståg, trots att de är mycket medvetna om det fenomen vi diskuterat ovan, ändå väljer att förneka det och slutar med antingen fåfänga uppmaningar, självberöm eller till och med direkta lögner. Vårt mål här är inte att avskräcka någon från att skriva eller tala vad han vill, eftersom det inte finns något tvång i religionen, utan att ge beröm där beröm förtjänas och att hålla protokollet rakt genom att varna den oförsiktiga läsaren. Det är absolut ingen skada att kopiera den Utlovade Messias[as] idéer,

eftersom de talar för att hans uppdrag har varit framgångsrikt. Men när hans motståndare börjar kopiera hans skrifter och läror blir det vår plikt att varna folket för deras publikationer.

Vi börjar med det grundläggande obestridliga faktum att alla inrättningar, sällskap, föreningar, jamaats, ligor, råd, brödraskap eller någon annan organiserad islamorienterad grupp som publicerar sina åsikter eller de som har liknande uppfattningar om Islam, nödvändigtvis måste anses vara aktivt engagerade i pennans Jihad.

Och Vi har förklarat (Qur´anen) för dem på olika sätt för att de skall lyssna, men de flesta människor skulle förkasta allt utom otro. Om Vi hade velat, skulle Vi säkerligen ha uppväckt en varnare i varje stad; så lyd inte de otrogna och kämpa mot dem med hjälp av (Qur´anen) med en mäktig strävan. (25:51-53)

Anledningen till att vi har valt dessa verser är att illustrera poängen att islams återuppståndelse nödvändigtvis måste komma från de första principerna, dvs. utläggningen av den heliga Koranen och de ursprungliga principerna i hans stora religion. En person som tar till pennan för islams sak strävar därför verkligen hårt och är engagerad i pennans Jihad.

Av detta följer att människor som är engagerade i detta arbete bär på sina axlar det allvarliga ansvaret att säkerställa korrekthet och upprätthålla den motsägelsefria karaktären hos sina publikationer. Utan detta allvar skulle deras så kallade Jihad eller ansträngningar säkert bli en källa till motvilja för intresserade icke-muslimer, en orsak till vilseledning av nyomvända, en orsak till ökad förvirring och tvivel för alla muslimer.

Låt oss nu granska två böcker som publicerats av The Islamic Foundation på uppdrag av Islamic Council of Europe, som har tillskansat sig utmärkelsen att vara det högsta samordningsorganet för islamiska centra och organisationer i Europa. Dessa är:

Islam - dess innebörd och budskap (1975, 1983)

och Towards Understanding ISLAM (1980, 1985).

Den första boken beklagar på s. 229 att moderna tänkare inom Islam har glömt alla ahadith som rör de sista dagarna och Mahdis framträdande; eller missuppfattat eller lagt dem åt sidan, antingen av okunnighet eller illvilja. Den andra boken uttrycker en tro som går emot den förra när den på s. 79 förnekar framträdandet av någon personlighet som det skulle vara väsentligt för en muslim att tro på. Dessa två motsatta trosföreställningar är oförenliga, och tyvärr gäller båda antagandet av den raka vägen som alla muslimer ber för kontinuerligt. Den ena tron kräver att den andra upphävs! En uppenbar motsägelse, särskilt eftersom boken Towards Understanding Islam inte alls nämner Mahdi från de sista dagarna! Detta innebär ett kalkylerat utelämnande av en viktig aspekt av vår tid. Mot slutet av det Islamiska 1200-talet och i början av 1300-talet fanns det en allmän förväntan på den utlovade reformatorn, som baserades på profetian från den Helige Profeten[sa] själv. Både muslimer och kristna väntade på Jesu andra ankomst.

Efter att Hazrat Mirza Ghulam Ahmad[as] häv-

dade att han hade uppfyllt denna profetia, är de som förkastade honom nu avogt inställda till tanken på ett sådant framträdande bland muslimer. Förmodligen härrör deras aversion från det faktum att eftersom den bestämda tiden redan har kommit (utan någon annan anspråkare), ligger deras val mellan att acceptera hans påstående eller annars att ge upp klagan. Därav motsägelsen som alla kan observera mycket tydligt.

I det tionde kapitlet i den första boken och i den andra boken finns delar som i grunden är anti-sufistiska. Medveten rening av ens moraliska sinnen har behandlats ytligt. I den första boken, på s. 233, medges dock att nihilism och ateism, som utgör en stor utmaning för islam, endast kan besvaras genom sådana källor som huvudsakligen finns inom sufismen. Vad försöker de lärda forskarna i The Islamic Foundation säga till världen? Vad det än är, så är det verkligen inte tydligt. Man måste komma ihåg att sanningssökaren är ivrig att söka en rationell filosofi, en sammanhängande helhet och en tro som tilltalar hans intellekt. Det sista han vill acceptera är oförsonlighet. Hans sinne är mottagligt, men ändå urskiljande. Han påpekar även mindre uppenbara motsägelser på grund av sin erkända brist på kunskap. Men den motsägelse som pekas ut ovan är en stor sådan, eftersom den handlar om grundläggande övertygelser och attityder.

Syftet med att publicera böcker och artiklar om religiösa frågor kan vara att uttrycka något som aldrig tidigare har sagts, att förstärka det som redan har uttryckts på ett nytt sätt, eller att vederlägga det som har uttryckts tidigare och därigenom försöka korrigera felaktig information. Att en och samma organisation publicerar motsägelsefulla tankar är dock ett helt meningslöst företag. Det självutnämnda målet för The Islamic Foundation, som står skrivet på baksidan av den andra boken, är,

....utveckla en bättre förståelse av Islam bland alla människor i världen, muslimer och icke-muslimer. Den syftar till att förbättra den mänskliga kommunikationen för att på så sätt stimulera människan till budskapet och idealet om en enda Gud och mänsklighetens enhet, såsom det framförts av alla Guds profeter genom tiderna,.....

I samband med deras uttalade mål, gör den motsägelse som vi har visat i deras publikationer, deras ansträngningar till en fåfäng uppmaning, eftersom den saknar enhetlighet i syftet.

Vi vänder oss till det tredje kapitlet i den första boken för att se hur författaren har försökt ta åt sig äran av att skildra den rätta andan i islam, medan samma läror förklarades av den utlovade Messias för nästan ett sekel sedan. Författaren säger:

Detta, tror jag, är orsaken till den säregna formen av islamisk bön där andlig koncentration och vissa kroppsrörelser är koordinerade med varandra. ..... Jag har inte skapat jinner och människor för att de skall tillbe mig (Al-Qur´an, 51:56). Således skiljer sig uppfattningen om dyrkan i islam från den i någon annan religion. Här är den inte begränsad till rent hängivna handlingar, till exempel böner eller fasta, utan sträcker sig även över människans hela praktiska liv. Om syftet med vårt liv som helhet är att dyrka Gud, måste vi med nödvändighet betrakta livet, i dess helhet och alla dess aspekter,

som ett komplext moraliskt ansvar. Således måste alla våra handlingar, även de till synes triviala, utföras som handlingar i Guds universella plan. Ett sådant sakernas tillstånd är ett avlägset ideal för en människa med genomsnittlig förmåga; men är det inte religionens syfte att ge idealen en verklig existens? ..... Och det är enbart denna uppfattning som visar oss möjligheten för människan att nå fulländning inom sitt individuella, jordiska liv. Av alla religiösa system är det endast islam som förklarar att individuell fulländning är möjlig i vår jordiska existens....

Den fråga som författaren har ställt är förmodligen riktad till dem som tror på ett militant tillvägagångssätt snarare än ett andligt. Hur som helst är ovanstående passage långt ifrån den ritualistiska inställning till religion som var förhärskande för hundra år sedan. Alla sanna älskare av islam måste verkligen vara glada över att notera denna utveckling, utom de hårdhjärtade. Vi måste dock här påpeka att beröm endast bör ges där det är rättmätigt, och i detta fall tillhör det den Utlovade Messias[as] för hans Gudomligt inspirerade uppsats, The Philosophy of the Teachings of Islam, som presenterades inför The Conference of Great Religions som hölls i rådhuset i staden Lahore år 1896. Man måste komma ihåg att detta var tider av stora kontroverser och debatter om alla religioner. Kristna från hela världen hade bokstavligen samlats i Indien, med aktivt stöd av icke-muslimer mot islam. Trots de stora oddsen hade den Utlovade Messias[as] i förväg meddelat att hans skrift skulle segra över alla andra. Precis som han hade förutspått erkände alla deltagare dess överlägsenhet. Han[as] hävdade också att det fanns Gudomlig Hjälp vid utarbetandet av denna skrift och gudomliga nyheter om dess framgång. I detta sammanhang blir det till och med mycket nödvändigt för varje gudfruktig själ att läsa den och bilda sig en egen uppfattning. För övrigt var det väsentliga villkoret för debatten i konferensen att avhandlingen nödvändigtvis måste baseras på författarens heliga bok; följaktligen baserades uppsatsen enbart på den Heliga Qur´anen, den största vägledning som uppenbarades för människan för mer än 14 århundraden sedan.

Vi granskar ännu en publikation från The Islamic Foundation, vars författare enligt utgivarna är:

En av huvudarkitekterna och ledarna för den samtida Islamiska återuppståndelsen, den mest framstående Islamiska tänkaren och författaren i vår tid, som ägnade hela sitt liv åt att förklara islams innebörd och budskap, uppmana individer att förnya sitt engagemang för sin skapare och att organisera en rörelse för att fullt ut etablera Islam, ... dömd till döden för att ha skrivit en uppviglande pamflett....

Publikationen är The Islamic Way of Life 1986, som är en reviderad och utökad översättning av en översättning från 1948; gemensamt redigerad av två redaktörer. Vårt syfte med att lyfta fram revideringarna, utvidgningarna och redigeringsarbetet är att betona att en avsevärd ansträngning måste ha lagts ned på denna publikation, för att inte tala om den ursprungliga författarens arbete. Trots detta korståg saknar det förmågan att belysa den rätta vägen. Den säger att det sista och högsta stadiet som en person kan uppnå på vägen till andlighet är

Ihsan (godhet). Denna tro är ganska kort från den standard som anges i den heliga Koranen. Antingen känner författaren inte till den standard för excellens som uttrycks i hans heliga bok, eller så har han medvetet och godtyckligt placerat en begränsning utan att ge någon förklaring till sin avsikt. I vilket fall som helst är det grovt otillräckligt och begränsar utvecklingen av andlighet för en person som väljer att följa denna tro. I samma bok ser vi också författarens okunnighet om den yttersta lasten, som han kallar "munkarat". Vi förstår inte de godtyckliga begränsningar som lagts på Qur´anen definition av last och dygd. Sådana begrepp är dömda att misslyckas när det gäller pennans korståg. Efter att ha ägnat en livstid åt att studera den Heliga Qur´anen , har författaren misslyckats med att införliva de grundläggande definitionerna av gott och ont i sin diskurs, trots att samma sak på ett fantastiskt sätt garanteras i bara en vers i den heliga Qur´anen:

Sannerligen, Allah påbjuder rättvisa, och att göra gott mot andra, och att ge (lika) släktingar, och förbjuder oanständighet och uppenbar ondska och överträdelse. Han förmanar er så att ni kan lyssna. (16:91)

Det första steget som nämns här är Adl, (rättvisa). En person som utövar samma mått av behandling som han får från andra gör rättvisa. Han har börjat på vägen mot andlighet, men resan har bara börjat. Om en person skänker en annan ett mått av godhet som är större än det han själv fick kallas det Ihsan (godhet, eller att göra gott mot andra). Detta är den andra etappen på vägen. Utan tvekan är det ett bra tillstånd för en människa, men ändå saknar hon den högsta dygden, eftersom hon kan vara medveten om sin välvilja. Han kanske inte vill ha något tillbaka för tjänsten, men hans medvetenhet om att vara en välvillig person är tillräcklig för att göra den oren till den grad att han kan betrakta mottagaren som otacksam om den senare förnekar eller glömmer den goda handlingen. Det sista och högsta stadiet av moralisk utveckling har i föregående vers likställts med Ita-e-zil-Qurba, (att ge som släktingar). Sådan godhet är obefläckad, utan ens ett spår av någon förväntan eller tjänst i gengäld, oavsett om mottagaren är tacksam eller inte. Det liknas vid kärlek till släktingar eftersom det en person gör för sina släktingars bästa verkligen är en ren handling som är helt fri från något annat motiv än att göra gott. Allah utlovar paradiset i denna värld för personer som når ett sådant stadium, och inte bara stannar vid `Ihsan'. Detta är det korrekta konceptet för högsta dygd, enligt den Heliga Qur´anen, om det tillämpas vid lämpliga tidpunkter och tillfällen. I samma vers har Allah varnat oss för tre tillstånd av last. Den första är Fahsha, (oanständighet) där endast den handlandes hjärta känner till hans tillstånd eller handling. Det blir inte känt för andra om gärningsmannens onda motiv eller handling. Värre än det första är tillståndet munkar, (uppenbar ondska), i vilket en persons ondska kan bli möjlig att bevisa och till och med kan bevittnas fysiskt. Det värsta tillståndet är baghy, (överträdelse), som omfattar all ondska, inklusive den som orsakar fysisk skada på andra eller till och med på personen själv. En detaljerad redogörelse för människans moraliska och andliga tillstånd, hur de kan uppnås och källor till gudomlig kunskap baserade på den Heliga Qur´anen finns i den Utlovade Messias bok The Philosophy of the Teachings of Islam.

Pennans Jihad som lärts oss är sådan att vi bara måste vända oss mot den Heliga Qur´anen och undvika alla andra begrepp. Detta är beviset på sanningen om den Utlovade Messias som har framträtt bland muslimerna. Den Heliga Qur´anen öppnar dörren till andlig utveckling för muslimer, utan vilken en religion kan anses vara död:

Och den som lyder Allah och (detta) sändebud skall vara bland dem som Allah har skänkt sina välsignelser ... profeterna, de sanningsenliga, martyrerna och de rättfärdiga. Och ett utmärkt sällskap är de. (4:70)

Välsignelserna står dock i proportion till den nivå av dygd som uppnåtts. Det är emot gudomlig rättvisa att en person med lägre status räknas bland de högre; eller att dessa upphöjda grader är ouppnåeliga hägringar, nämnda av Allah endast som ett incitament; eller att man kan uppnå endast vissa grader och inte dem alla. Alla muslimer ber om Hans välsignelser i dagliga böner. Är dessa böner en värdelös ritual? Betyder de inte vad de säger? Vad är det för nytta med en bön där den bedjande inte kan uppnå det han ber om? Ovanstående vers betyder säkerligen att muslimer kan uppnå rättfärdighet, martyrskap, sanning och profetskap genom att lyda Allah och Hans sändebud. Därav följer att man inte kan överträffa nivån på den budbärare som visade oss den raka vägen från första början. Det är endast genom att följa den helige profeten som en muslim kan uppnå de upphöjda grader som nämns i versen. Han är profeternas insegel, den högsta rang som kan uppnås av någon människa från skapelsen till domedagen:

Muhammed är inte far till någon av era män, men han är Allahs sändebud och profeternas insegel och Allah har full kunskap om allt. (33:41)

Profeternas sigill är en allomfattande ära. Det är grovt felaktigt att tro att han kronologiskt sett var den Siste Profeten. Dessutom strider det bokstavligen mot den faktiska betydelsen av ordet ”Khatam”, som betyder sigill på det arabiska språket. Även i den heliga Qur´anen har det använts för att betyda sigill. Aldrig har tidigare lärda inom islam tagit detta ord för att vara synonymt med ordet akhir (kronologiskt sist). Det är bara de nominerade korsfararna i detta århundrade som har tagit sig denna frihet för att tillfredsställa sina egna syften och filosofier, och därför läser vi på sidan 59 i den andra boken Khatam- un-Nabiyyin (den siste i kedjan av de sanna profeterna) och i fotnoten på samma sida läser vi: Qur´anen säger: Muhammed är Guds sändebud och den siste av profeterna. Vi har alltså ovan sett hur vissa korsfarare begränsar andliga framsteg, och i upphörandet av alla former av profetskap ligger förmodligen deras mest förlamande begränsning.

Dogmatiska skillnader inom en gudomligt uppenbarad religion kan aldrig försonas genom ömsesidig kompromiss. Om dessutom de lärda och uttolkarna av en sådan religion börjar tro att den Gudomliga uppenbarelsen nu är stängd för alltid (även för ren vägledning, dvs. ingen profet ens bland anhängarna), då uppstår den omedelbara frågan: vem skall besluta om skillnaderna och vilken är den ursprungliga tolkning enligt vilken dessa skillnader slutligen skulle kunna lösas för alla? Människor som tror på upphörandet av alla former av profetskap, och ändå försöker

besvara denna fråga, hamnar i vissa slutsatser som vi citerar:

Sammanfattningsvis kan man säga att sunnism och shiism är två ortodoxa dimensioner av islam som av en tillfällighet placerats i denna tradition för att göra det möjligt för grupper med olika psykologiska och andliga temperament att bli integrerade i den islamiska gemenskapen. Eftersom var och en av dem är en bekräftelse av enhetsläran förstör de inte i sig själva islams djupa enhet, vilka deras formella skillnader än må vara. De är två sätt att hävda sanningen i Shahadah, La ilaha ill' Allah. De är två strömmar som kommer från samma källa, som är deras unika källa, nämligen den Qur´aniska uppenbarelsen. Och de mynnar slutligen ut i ett hav som är den gudomliga enheten vars medel för förverkligande var och en innehåller inom sig. Att ha levt någon av dem fullt ut är att ha levt som muslim och att ha förverkligat den sanning för vars uppenbarelse Qur´anen gjordes känd för människorna genom Islams Profet.

(Ideals and Realities of Islam, 1966, 75, 79, 85 George, Allen & Unwin av Seyyed Hossein Nasr).

Efter att mycket utförligt ha redogjort för de andliga idealen i de flesta av de sex kapitlen i sin bok, gör författaren, när han konfronteras med den bistra verkligheten med skillnaderna mellan anhängarna av denna stora religion, en enkel kompromiss, som i praktiken betyder: För mig min religion och för dig din religion, och båda är korrekta. Detta är rent mänskliga försök att jämka samman djupa samvetskonflikter, till följd av att man inte litar på Allah i form av uppenbarelse, som bekräftar att den första uppenbarelsen (dvs. inte en ny lag, utan en förstärkning av den första) har upphört på grund av de självpåtagna restriktioner som diskuterades tidigare. Intressant nog, i ett försök att besvara frågan om vem som skall besluta om skillnaderna och vem som skall betraktas som Allahs sanna representanter, antar vissa korsfarare en hård linje! Om ingen kommer att reformera dem, är det då inte logiskt att ta över den jordiska makten och genomdriva islam, vad som än händer? I boken Islam - Its Meaning and Message läser vi med förvåning att författaren i sin religiösa iver att ta över makten och genomdriva islam till och med kastar begreppet rättfärdighet åt sidan, vilket måste betonas är den grundläggande egenskapen och principen för varje form av regering inom islam. Vi citerar skribentens ord men föreslår att man läser dem noggrant för att skilja sanning från fel:

CITAT

Jag skall nu försöka ge en kortfattad redogörelse för den islamiska statens sammansättning och struktur. Jag har redan sagt att i islam är Gud ensam den verklige suveränen. Med denna huvudprincip i åtanke, om vi betraktar ställningen för de personer som har till uppgift att upprätthålla Guds lag på jorden, är det bara naturligt att säga att de bör betraktas som representanter för den högste härskaren. Islam har tilldelat dem just denna position. I enlighet med detta säger den Heliga Qur´anen: Allah har lovat dem bland er som tror och gör rättfärdiga gärningar att Han med säkerhet kommer att göra dem till efterträdare (de nuvarande

härskarna) och ge dem ställföreträdarskap i landet precis som Han gjorde dem före dem till efterträdare för andra.

Versen illustrerar mycket tydligt den islamiska statsteorin. Två grundläggande punkter framträder ur den.

1. Den första punkten är att Islam använder termen ställföreträdarskap (Khilafat) istället för suveränitet. Eftersom suveräniteten enligt Islam endast tillhör Gud, skulle alla som innehar makt och styr i enlighet med Guds lagar otvivelaktigt vara ställföreträdare för den högste härskaren och skulle inte ha rätt att utöva någon annan makt än den som delegerats till honom.

2. Den andra punkten i versen är att makten att härska över jorden har utlovats till hela de troendes gemenskap; det har inte sagts att någon särskild person eller klass bland dem kommer att upphöjas till denna position. Av detta följer att alla troende är förvaltare av kalifatet. Det av Gud givna kalifatet är inte begränsat. Det finns ingen reservation till förmån för någon familj, klass eller ras. Varje troende är Guds kalif i sin individuella kapacitet. I kraft av denna ställning är han individuellt ansvarig inför Gud. Den Helige Profeten[sa] har sagt: ..... Var och en av er är en härskare och var och en är ansvarig för sina undersåtar..... Således är en kalif inte på något sätt underlägsen en annan.....

(Islam: Dess innebörd och budskap, s. 168)

Av ovanstående framgår det tydligt att författarens syfte är att uppmana muslimer att ta över makten och genomdriva islam. Att göra rättfärdiga gärningar verkar vara av sekundär betydelse. Den jordiska makten bör arrogant tas i besittning med stöd av den ovan nämnda tolkningen av en Qur´ans vers.

Även om Allah utlovar Khilafat för dem bland de troende som gör rättfärdiga gärningar, så ser vi ändå tolkningens totala vilseledning. Till och med själva begreppet Khilafat har avsiktligt förvrängts för att passa människoskapade filosofier.

Människan är Allahs Khalifah i den ursprungliga meningen, i vilken Allah gjorde henne till ställföreträdare på jorden ända sedan skapelsen. Denna typ av representation bör inte blandas ihop med Khilafat-e-Rashida, dvs. de rättleddas kalifat, som allmänt accepteras av alla muslimer som de fyra första kalifernas period efter den helige profetens död (frid vare med honom). De var profetens khalifas i strikt mening och Allahs khalifas i allmän mening, eftersom människan verkligen representerar Allah på jorden.

I ett försök att lösa den totala bristen på sann vägledning (trots att han håller den heliga Koranens skatt i sina händer), och för att underbygga sin tro på att Gudomlig uppenbarelse inte är möjlig (inte ens för reformer eller återupplivande av Islam), har författaren skickligt lagt bördan av rätt vägledning på varje individ själv. Därför är alla muslimer khalifer!

Men det förmodligen farligaste konceptet som framträder som ett resultat av denna tolkning är nedflyttningen av rättfärdigheten själv! Författaren antar bara att Khilafat har utlovats till hela gemenskapen av troende och inte till någon klass bland dem.... Denna typ av tolkning faller i kategorin direkt lögn.

Låt det stå klart för alla att Allah inte har lovat något sådant. Allah har verkligen lovat

Khilafat men bara till de rättfärdiga bland de troende, om man bara läser versen som kommenteras noggrant. Låt det stå klart för alla att idén om ett jordiskt styre där varje troende är en khalifa är helt främmande för islams anda, och när den kombineras med inställningen att verkställighet är viktigast, rättfärdighet sekundärt, förvandlas den till ett av de mest militanta och upproriska koncepten i vår tid.

Detta är en formel som med säkerhet kommer att ställa muslim mot muslim, för om inte 72, så kommer åtminstone ett dussin khalifer att växa fram ur mängden av muslimer, klart i strid med varandra. (Må Allah skydda oss.)

Vi har just utvecklat författarens felaktiga tolkning för att betona att om islam är fredens och underkastelsens religion, då kan inte militans och uppror vara av största vikt, utan sådana a翻 tyder måste vara helt emot islam. Khalifan i Islam, om han är rätt vägledd, måste därför per definition utses av Allah och detta faller utanför området för mänsklig utnämning eller nominering. Därför måste khalifan i islam vara en ställföreträdare för en gudomligt utsedd personlighet. Jama'at Ahmadiyya är den enda jama'at som härleder sitt ursprung från en sådan personlighet. Det är den rätt vägledda jama'aten i vår tid. Endast det Jihad som ordinerats och utförts av denna Jama'at är per definition motsägelsefritt och avsett att välsignas av Allah, så som det har varit under ett helt århundrade, och så som det kommer att fortsätta att vara.

Den fredliga naturen hos korståget för islams återupplivande kan också bekräftas i en annan aspekt. Varje återupplivande av islam måste ha sina frön i de första principerna i denna religion. Utan detta tillbakablickande till ursprunget kommer alla försök att stärka islam att vara förgäves.

För att kunna gå tillbaka till ursprunget måste man analysera andan bakom den mekkanska perioden av Islam. Vi finner att andan vid den tiden, dvs. den ursprungliga andan, verkligen var att beträda rättfärdighetens väg. Det är en renande anda, som syftar till moralisk upphöjelse före allt annat. Uthållighet i kombination med ödmjukhet var en vanlig egenskap hos den lilla skaran av trogna anhängare. Kort sagt var det en icke-militant instiftelse. Vi lär oss också att händelserna under den medinitiska eran var omöjliga att uppnå utan de ursprungliga begreppen och övertygelserna. Dagens så kallade muslimer måste först bli troende som vandrar rättfärdighetens väg, för att uppnå det moraliska och andliga tillstånd som förtjänar Allahs välsignelser och beskydd i utbyte mot deras rättfärdighet. Om någon tror att det är möjligt att etablera islam oavsett om man gör rättfärdiga gärningar eller inte, är han helt okunnig om gudomlig rättvisa. (Man måste komma ihåg att det inte är tillräckligt att bara vara troende till namnet för att räknas bland de rättfärdiga). Därför måste uppfyllandet av syftet med den helige profeten Islams liv i Mecka, såsom det tillämpas på vår tid, förstås fullt ut och fullföljas. Att tala om islams återupplivande utan detta begrepp bär på frön av tvång och berövande av de ursprungliga principerna i denna stora religion. Det kommer att vara ett försök att placera vagnen före hästen, vilket resulterar i ingen rörelse alls.

Jama'at Ahmadiyyas fredliga tillvägagångssätt för pennans Jihad är rotat i begrepp från den heliga Koranen och Sunnah. Det är inte ett förlorande koncept enligt någon standard för moral, rättvisa, filosofi, religion, visdom eller ens sunt förnuft i vår tid. Arrogans och uppror är förbjudet. Migration är faktiskt tillåtet för att skydda sin tro. Därför säger vi att verkställighet i islam är ett felaktigt begrepp som man gör klokt i att undvika i alla lägen. Medan dessa ord skrivs har säkert 700 lärda islamister från alla delar av världen, de flesta av dem tidigare anhängare av maktövertagande och tillämpning av Islam, gjort en helomvändning och fördömt en annan grupp lärda, också de islamister, i ett försök att stoppa en långdragen militär konflikt mellan två muslimska stater. Denna uppmaning är, minst sagt, ett de facto erkännande av det olämpliga och antireligiösa i krig som ett verktyg för att genomdriva trosföreställningar och idéer. Den Utlovade Messias [as] hade sagt detta för hundra år sedan, och de hårdhjärtade anklagade honom då för att ha ändrat begreppet jihad i islam. Det finns dokumenterat att båda dessa militanta grupper har beskrivit sina krigsinsatser som ett jihad mot den andres antiislamiska styrkor. Detta är ett resultat av att de inte accepterat den utlovade Messias kallelse. Det främsta Jihad i vår tid är det Jihad som uppmanar till rening av sig själv och andra. (Jihad-e-Kabeer, den större strävan som tar upp kampen positivt), och inte svärdets Jihad, (Jihad-e-Sagheer, mindre Jihad), som tar upp svärdet som en rent defensiv och självbeskyddande åtgärd. Den Helige Profeten [sa] själv och den Helige Qur´anen vittnar båda om riktigheten i ovanstående definition av Jihad.

Vår tid är sådan att det finns en enorm spridning av böcker, tidskrifter, tidningar och andra medier. Detta är informationens tidsålder. Men ironiskt nog verkar en mycket liten minoritet vara intresserad av den information som rör religion och moralisk uppfostran. Under dessa speciella omständigheter måste en korstågsförespråkare för islamisk överlägsenhet, som inser detta grundläggande kännetecken för vår tid, fortsätta sitt korståg där det är mest angeläget. Men han måste komma ihåg att förmågan att resonera och intellektet i vår tid är skärpt. Att skaffa sig kunskap har populariserats. Kraften hos alla informationsmedier har blivit extremt förfinad, i syfte att påverka en individ i en på förhand bestämd riktning. Därför bör ansvaret för pennans jihad inte tas lättvindigt.

Många tar upp pennan, men få ges andan att genomföra Jihad på det mest acceptabla sättet. Många önskar ta upp pennan, men deras felaktiga tro och brist på kunskap hindrar dem från att göra det, och därmed faller de tillbaka till ett tillstånd av odeklarerad vapenvila. Men det är bara Jama'at Ahmadiyya som inte har slutat denna stora kamp ända sedan starten och den har blivit det enda medlet för att inleda återupplivandet av islam genom sin fredliga men bestämda intellektuella process som inleddes för ett sekel sedan av Hazrat Mirza Ghulam Ahmad[as] från Qadian, den Utlovade Messias och Mahdi i Islam.

Frid vare med dem som vägleds rätt.

Med ett stort tack till alislam.org

Islam och terrorism

Översättning: Dr. Anas Rashid

Det är olyckligt att Islam, fredens, hoppets, harmonins, den goda viljans och brödraskapets religion, har skadats svårt av förövarna av olika terroristhandlingar och barbari som vi har sett under de senaste åren.

Syftet med denna presentation är att redogöra för Islams läror så att manifestationer av olika terroristhandlingar fullt ut belyses i ljuset av islamiska läror under vars beskydd dessa aktiviteter begås.

DIPLOMATISK IMMUNITET OCH KRIGSETIK

Enligt den Islamiska Heliga Boken - Qur´anen - har Gud skänkt heder åt varje individ oavsett hudfärg, ras, nationalitet etc. Frihet är en av Guds stora förmåner och att berövas den är ett stort elände. Under den islamiska ordningen kan ingen göras till fånge utan en rättvis orsak. Fångar kan endast tas i händelse av ett regelrätt förklarat krig eller slag och inte av någon annan anledning eller under någon annan förevändning. Den Heliga Qur´anen anger specifikt:

Det anstår inte en profet att han skall ha fångar förrän han deltar i regelrätta strider i landet. Om du tar fångar, förutom i regelbundna strider, kommer du att betraktas som att du önskar denna världens varor, medan ALLAH önskar för dig det hinsides. Och ALLAH är mäktig, vis (8:68)

Denna vers skär vid roten av inte bara slaveriet under gångna år utan raserar också alla påstådda rättfärdiganden av dagens gisslantagande och kapning av oskyldiga människor som inte är inblandade i verklig strid.

I sitt avskedstal gav islams helige profet särskilda instruktioner om hur fångar skulle behandlas. Den Helige Profeten[sa] sade:

O män, ni har fortfarande några krigsfångar i er ägo. Jag råder er därför att ge dem mat och klä dem på samma sätt och i samma stil som ni ger dem mat och klär er själva ..... Att ge dem smärta eller problem kan aldrig tolereras.

Mer specifika bud om krigsetik och behandling av fångar finns i den femte versen i Qur´anens fyrtiosjunde kapitel. Denna omfattande vers kan parafraseras enligt följande:

"När man deltar i en reguljär strid, bör den utkämpas modigt och obevekligt. Krig kan fortsätta tills fred och samvetsfrihet har etablerats. Fångar skall tas med omdöme. Fria män kan inte berövas sin frihet utan en rättvis och rimlig orsak. När kriget är över bör fångar släppas som en gunsthandling eller mot lösen eller genom att förhandla om ett ömsesidigt utbyte."

I Islams historia har alla dessa metoder använts för att frige fångar. En ny metod för att få fångar frigivna var att de utbildade fångarna kunde lära dem som var analfabeter att läsa och skriva, i stället för lösensumma.

Denna vers slår vidare mot rötterna hos dem som skulle rättfärdiga dagens terrorism i islams namn och under dess fana.

Sändebud är privilegierade personer i det islamiska systemet. De åtnjuter full personlig immunitet. De är inte föremål för politiska lösensummor, oavsett hur behjärtansvärd saken är, och att kidnappa dem är ett avskyvärt brott. De får inte dödas, antastas eller misshandlas. Det finns många exempel från den Helige Profetens[as] liv som illustrerar tillämpningen av dessa principer.

De Islamiska skrifternas bud och den helige profetens föreskrifter om diplomatisk immunitet är således fria från tvetydigheter. Kort sagt, att ta gisslan och misshandla sändebud och privatpersoner i någon form är helt främmande för islams läror och doktriner. Med andra ord förkastar islams filosofi helt och hållet terrorism.

BEGREPPET JIHAD INOM ISLAM

Genom vissa element visualiserar västvärlden ett felaktigt koncept av Jihad (heligt krig). Ordet Jihad frammanar bilden av ett marscherande band av religiösa fanatiker med vilda skägg och brinnande ögon, som svingar svärd och attackerar de otrogna.

Jihad i Islamisk terminologi betyder att göra en ansträngning, att sträva och att sträva på ett ädelt sätt. Under

århundradenas lopp har denna innebörd av jihad utplånats eller åtminstone urvattnats. Det kritiska läget i den islamiska världen kräver att man återupplivar och återerövrar den sanna och ursprungliga betydelsen av Jihad.

Jihad kan delas in i två breda kategorier. Den första är Jihad-e-akbar. Detta är Jihad mot ens egen person för att stävja syndiga böjelser, d.v.s. rening av sig själv. Detta är det svåraste Jihad och därför, i termer av belöningar och välsignelser, den högsta kategorin av Jihad.

Den andra är **Jihad-e-asghar**. Detta är svärdets jihad. Detta är ett gemensamt Jihad och förutsätter vissa specifika villkor. Koranen talar om att endast slåss mot dem som först angriper muslimer och detta är just det villkor som också fastställs i andra verser i den heliga Koranen. Den så kallade svärdsversen i den islamiska skriften tas ofta ur sitt sammanhang som om den föreskriver en urskillningslös massaker på alla icke-troende. Qur´anens ord som att döda vad du än hittar gäller bara i fall där fienden först har attackerat muslimer och gäller de otrogna och fiender som bryter sina eder och fasta överenskommelser. De gäller inte oprovocerade krig och strider. Att tolka dessa verser på något annat sätt skulle vara en parodi på islams höga ideal. Det finns inte ett enda exempel i den helige profetens liv där han erbjöd någon att välja mellan svärdet eller Islam.

De västerländska medierna och även vissa forskare ignorerar ibland skillnaden mellan dessa två aspekter av Jihad. Man måste komma ihåg att den heliga Qur´anen inte gör Jihad, det heliga kriget, till en trosartikel. Den Helige Profetens[as] ord och traditioner gör det till en formel för aktiv kamp som alltid och felaktigt tenderade mot ett militant uttryck. Dagens terrorism står i motsats till den verkliga andan i det islamiska jihad.

Framställningen av islam som en rå och barbarisk religion som ger sig själv rätten att orsaka omotiverat mänskligt och materiellt lidande och förstörelse under sken av Gudomlig Auktoritet, är inte den typ av Islam som vi finner i den Heliga Qur´anen och i den Heliga Profeten Muhammeds föreskrifter (Allahs frid och välsignelser vare med honom!).

FRED OCH INTERNATIONELLA FÖRBINDELSER I ISLAM

Bland Guds egenskaper nämner den

Heliga Qur´anen att Han är fredens källa och säkerhetens givare (59:23). Upprättandet av fred och upprätthållandet av säkerhet måste därför vara det ständiga målet för alla muslimer och icke-muslimer. Varje strävan och aktivitet som stör freden fördöms strängt i islam. Vi finner specifika påbud i den heliga Koranen:

Och skapa inte oordning på jorden efter det att den har satts i ordning.... (7:57; 11:86; 29:37)

Oredlighet och ondska fördöms i flera andra verser och muslimer uppmanas att arbeta helt och hållet för fred.

Islam uppmärksammar faktorer som tenderar att störa eller förstöra fred och ordning, och fördömer dem. Dominans av en grupp av en annan i den inhemska sfären, eller av ett folk av ett annat i den internationella sfären är en stark orsak till störning av freden och fördöms därför starkt. Ekonomisk exploatering av ett folk eller land av ett annat leder oundvikligen till dominans av exploatörerna och utvecklas till ett potentiellt hot mot freden. Den heliga Koranen förbjuder sådan exploatering och en ekonomi baserad på exploatering kan inte vara fördelaktig i sina konsekvenser, inte heller kan den bestå.

Islam visualiserar en sammanslutning av starka och stabila stater som är allierade med varandra i strävan efter fred, samvetsfrihet och främjande av mänsklig välfärd. Fördrag eller pakter mellan nationer kan behöva upprättas, vilket bör göras på ett enkelt språk och inte bör undvikas eller avvisas under frestelsen att säkra någon fördel. I händelse av svårigheter och tvister är det muslimernas plikt att åstadkomma en fredlig uppgörelse och anpassning.

Den heliga Qur´anen lär att Gud har sänt sin uppenbarelse till alla människor från tid till annan. Många av profeterna i Gamla testamentet nämns vid namn och så även Jesus, som tillsammans med andra profeter hedras och vördas av alla muslimer. Koranen kräver faktiskt att man tror på sanningen hos alla dessa profeter. Islam är således unik och särskiljer sig genom att kräva en bekräftelse på alla profeter oavsett var de framträdde och därför försöker den åstadkomma försoning mellan anhängare av olika religioner och upprätta en grund av respekt och ära mellan dem. Koranen säger:

Förvisso, de som tror och judarna och de kristna och sabianerna - vilket parti bland dessa som helst som verkligen tror på ALLAH och den sista dagen och gör goda gärningar, skall ha sin belö-

ning hos sin Herre, och ingen fruktan skall komma över dem och de skall inte sörja (2:63)

Samma budskap upprepas i 5:70. Den grundläggande enheten mellan anhängare av alla trosriktningar betonas med eftertryck i den heliga Koranen och skapandet av oenighet och splittring genom terrorism eller på annat sätt har ingen plats i islam.

När det gäller internationella förbindelser intar religion och interreligiösa förbindelser en viktig plats. Tyvärr ägnas denna aspekt av mänskliga relationer förhållandevis lite uppmärksamhet. Det antas att religion är en privat angelägenhet för varje individ och därför inte bör ha något direkt samband med de politiska och sociala aspekterna av livet. Detta antagande är inte berättigat. Islam, som är en jämlik religion, är inte bara en personlig tro, utan en allomfattande värde- och uppförandekod. Islam är och kommer att vara en avgörande faktor i mänskliga relationer och det finns goda skäl att hoppas att den gradvis kan bli mer effektiv när det gäller att främja enighet och samförstånd i stället för att fortsätta att kräva att religiösa och politiska ledare skall uppnå detta mål.

Jag måste avsluta med att säga att oavsett om det gäller fred eller krig så fördöms terrorhandlingar inte bara i islam utan de förklaras också på ett tydligt sätt vara främmande för islams lära, som i själva verket innebär fred genom underkastelse under Guds vilja, Herren över alla mänskliga varelser. Endast genom att följa de gudomliga lagarna kan vi hoppas på att uppnå idealet om en säker värld fri från terrorism.

BIBLIOGRAFI

- Abbot, Freeland. (1968) Islam och Pakistan. Ithaca: Cornell University Press.

- Ahmad, Mirza Bashiruddin Mahmud. (1980). Inbjudan till Ahmadiyyat, London: Routledge & Kegan Paul.

- Khan, Sir Muhammad Zafrullah (1989). Islam: Dess betydelse för den moderna människan. New York & Evanston: Harper & Row.

- Den heliga Koranen (Arabisk text med engelsk översättning av Sir Muhammad Zafrullah Khan: Ordförande för FN:s generalförsamlings 17:e session och senare domare och ordförande för Internationella domstolen i Haag, London; Curzon Press

Med ett stort tack till alislam.org

Baitul Ehsan Kalmar
Invigning 7 januari 2023

ALHUDA en utgåva av Majlis Ansarullah Sveriges aktiviteter